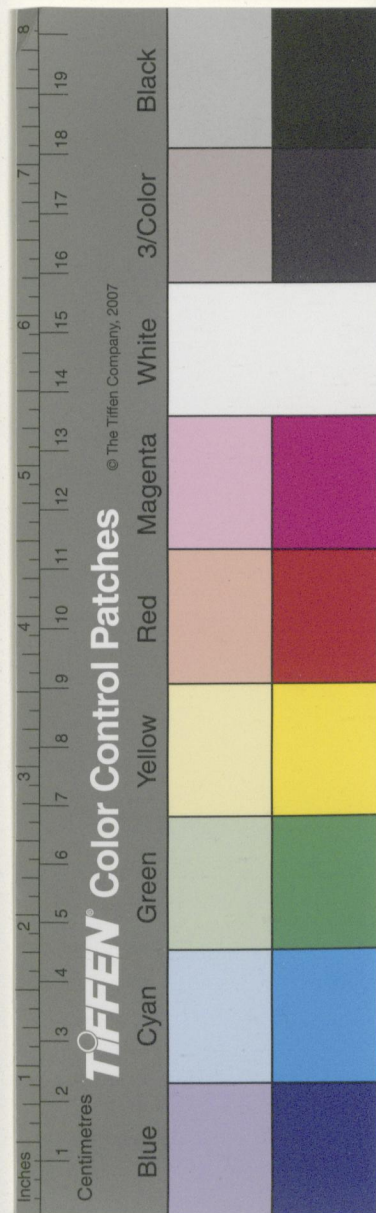

Stockholm den 21 Jan 72

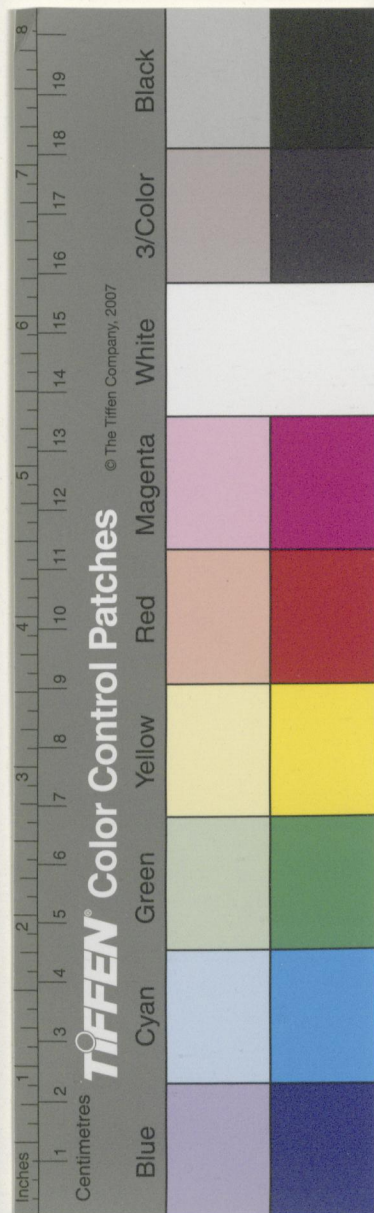
Tusende tack för ert bref i går! Jag brukar ha brefkän-
ningar och de bedra mig sällan. I går också tyckte jag
precis att det borde vara bref, satt i en orolig väntan hela
f-m. och ännu långt utöfver den tid brefven brukar kom-
ma, väntade jag och spratt till vid hoags ringring. Eva
hade varit och spelat, och när hon kom hem frågte hon:
"Kan du gissa hvad jag har i fickan?" Bref, bref, ropade
jag och det hade hon också. Hon hade när hon gick
ut, mött en brefbärare ett stycke kärisfrån, och frågat
honom om han ej hade bref till fräknarna Tapelius,
och då han verkligen hade det, betalte hon brefläsen, som
är 5 Öre, och tog brefvet med sig. Ja att min brefkän-
ning ej heller nu slog fel.

Oh, nu har jag så rysligt mycket att berätta för er,
och jag tror jag börjar med det viktigaste af allt: balen
i går. Ja en riktigt stor bal var det, och ehuru det var
utmärkt roligt, är det dock allra bäst när den är förbi.

Ja, denna bal var länge ett föremål för vår oro och
fruktan. Vi kända ju i allmänhet så litet till lifet
i salongerna, och mycket kan ju vara olika mot hov
oss. - Tante och fru Roos tyckte att vi kunde komma
i våra vita afrocka klädningar. Vi togo upp dem några
dagar förut, att de skulle få hänga och rakna. Under
dem hittade vi på vita underkjolar, som vi ej alls vetat
af, det var som en skickning från hemmet. - Vi hade
talt med en fru Fröberg som skulle kamma oss, och för att
ej alldeles förstöra våra egna perucker, lät vi henne sätta
upp två platåer, som alla såg till oss till. Hon köpte vi,
mycket nödda af s.k. guldskein, ty dem har man my-
cket mera nytta af, än vita, som så fort bli smutsiga.
De kostade 7 Rdr parat, alla säga det var billigt. Så hade
vi köpt hvar sin liten Gussod ros med två knappar till,
Evas ej fullt utslagen, min litet mera, de voro så vac-
kra och fina och så naturliga, de kostade 1.50 stycket.
Vita handskar måste vi också lägga oss till, dem
finna vi också så fina med två knappar för 2 Rdr parat.
Hela lördagen satt jag hemma, och sysslade smält
med toilletten, vi finna lof att varsamt stryka tussiguer,
och garneringarna på kjolarna, ty de voro så skrynkli-
ga. Tante var så snäll och hjälpte oss med dem.

Vi hade funderat att vi kanske måste ha skärp, de
äro så moderna här, men så tyckte tante att vi my-
cket väl kunde ha våra bälten till de klädningarna,
och vi voro så glada att slippa köpa. På e-m. kl.
4 började vi kläda oss. Det gick också så att vi finna
sitta i underkjolarna och vänta till kl. 6 då hårfrisören
kom. Hon hade fått platåerna mycket vackra, och kam-
made håret först öfver valkarna, och sedan sättes lockar-
na emellan. Det var mycket vanligt, men nött och
det klädde oss också. De söta blommorna togo sig så
bra ut mellan lockarna. Vi nickade belåtna åt hvar-
ann, vi tyckte oss vara så fina som prinsessor. Eoa har
ju aldrig varit kamrad på bal, och hon grinade för-
skräckligt då fru Luggade henne emellanåt. Så
hjälpade tante oss med klädningarna, min var vid öfver-
allt, och måste stickas fast. Vi försedde oss med näv-
dukar, armband, medaljonger och valfjädrar och så
körde fru Roos fram med vagnen, hon var så snäll
och erbjöd sig att både hemta och föra hem oss i sin vagn.
Det var blott en quart öfver 7 när vi for. Det var helt kort
väg, på hotel Phoenix, vid Drottninggatan. När vi kom-
mo upp blefvo vi litet höjda öfver de lysande toilletter
vi såga der, endast siden med tyll och spetsar, och vapner.

Men då fru Ros sade att vi voro mycket bra, blefvo vi lugna. När vi kommo in i de eleganta och gentila rummen, tyckte jag att jag ej alls var på min plats, utan kände mig just som titet bjöd för att rymma och derhemma få kasta af mig all ståt. Men det gjorde jag naturligtvis icke, utan höll god mine i elakt spel och försökte att ej se tafatt och förlägen ut. Om en stund kommo flera herrar och blefvo presenterade för oss, och bjödo upp oss, och så snart dansen begynte, var all min blyghet försvunnen och jag dansade af hjertans lust. Skorna voro så sköna och sultra så väl, jag kände mig så lätt och så glad och det var riktigt roligt. Här äro de flesta danser olik mot hos oss, men fort lärde man sig dem. Det var så lustigt ibland, flera herrar frågde "Trän hvilken trakt är fröken", och blefvo så förvånade när jag sade från Finland, men ni skola ej tro att det var för att jag på något sätt försökte hamma svensken, nej fy, - men de hade ej hört mig tala förut. En herre sade då han hörde mitt namn: "är fröken händelsens släkt till Läckarens Topelius?" Det är min far, svarade jag. Ni skulle sett så han blef häpen: "då är väl äfven fröken genomträngd af den portiska doft som utströmmar från honom?" sade han, och mycket onära han pratade upphörligt så jag ej fick tillfälle att säga annat än ja och nej.

(21.1.1872?)

Fru Roos presenterade oss för en fru Hempe, född Franzen, en mycket behaglig och vänlig fru, med två så vackra, vackra döttrar. Det var roligt att se hur de höllo af hvar-
ann, de tre. Flickorna sökte efter hvar dans upp sin mam-
ma och tycktes ha riktigt svårt att lämna henne igen.
Lärarna kommo mig ofrivilligt i ögonen, då jag tänkte på
vår egen älskade, saknade mamma. Jag skulle bestämdt
gj. haft ro att dansa en enda dans om min mamma varit
der, utan blott suttit och sett på min älskade mamma. Vi
dansade alla danser och roligt var det. Vi funno till vår
stora belåtenhet att vi i all vår enkelhet taga oss mycket
bättre och ordentligare ut än de flesta, med sina sönder-
rifna och tilltygade klädningsar. Vår vore hela quällen
lika vackra och vi trufdes så bra i dem. Chänga vore yt-
terst smaklöst klädda, men vi vore så smakfullt, fast
jag sjelf säger det, jag ville att mamma skulle förstå att
vi ej på något vis vore utstydda, helhvit med blott de smä-
rrosa. — Der lågo allehanda trofeer kvar på golvet,
sapper-trasor, blommor, skärnålar och näsdukar, hvart
man vände sig. Allting satt dock väl fast på us, utom tvås
ena sko, som midt under valsen flög af till andra ändan af
rummet. Hon slutade valsen i strumpfsten, och skickade
sedan en vaktmästare att taga reda på skon.

En gång kom fru Klompe fram till mig och frågade om hon ej finge presentera oss för en af sina vänner, fru Linnell, som vi hört omtalas af Lilli Nordström. Jag svarade naturligtvis "mycket gärna", och så följde hon oss fram till en liten mycket elegant dam, som mottog oss med största glädje och vänlighet. Hon talade med förtjusning om "Läsning för Barn", den hon nästan hvar dag läser, samt i synnerhet om "Prinsessan Törnrosa". "Det är en vacker saga i sig själf", sade hon, "men här har du fått ett så vackert och poetiskt språk att den är dubbelt älskvärd". Hvad som mycket drog oss till den vänliga gamla damen, var att hon sade "flickorna" och ej "flickorna" Topelius. Hon bad oss så hjertligt att komma till dem med Lilli N., och det blir oerkligt roligt att gå, ty deras hus är ett af de mest musikaliska i hela Stockholm. De skola vara mycket rika, säga Nordström, det säg man också på hennes dyrbara klädsel.

Det var soupé också; smörgåsar, bords, fögelstiek och glass, pudding. Före maten bjöds det the och flera gånger glass, kaffe, etc. etc. Cotillon dansades efter soupén, den var mera tråkig ty alla voro trötta. Medan det var en paus i cotillonan kom fru Noos och såg så glad

ut öfver att det var slut, som hon trodde, att vi ej hade hjerta att dansa mera, utan sade åt våra cavaljerer att vi måste fara hem. Mycket trötta voro vi också. Vi åkte då hem kl. 2. - Det blef ett duktigt arbete att få af oss hela grammlåten, men vi hjälpte hvarandra snällt och det gick. Väst var det med kaset. Jag redde ut det redan om quällen ty jag ville ej kapva det ännu oredigare genom att ligga på det. Eva sparade sitt och såf redan godt när jag kröp i säng. Beron voro riktigt stöfva och fötterna souldna och svindande, och man lade sig med en glad känsla af att det nu var förbi. Kl. var då 3. I morgon voro vi uppe i vanlig tid, till stor förvåning för tante. Vi erkände naturligtvis ej gå i kyrkan, utan tante lärte för oss, och så satte vi oss ned att skriva, som vanligt.

Och nu har jag berättat om denna märkvärdiga bel. Ledsamt är blott att den kostade öfver 30 Rdr, skor 14, handskar 4 det är 18, blommor 3, 21, hårfrisuren 4, 25 och inträdes afgifterna 7 summa 32. Det är rysligt!

I morgon hade jag bref af Clara, som skref tre ark, den snälla Clara och var så söt, så söt. Hon undrade om pappa hade tänkt lite på henne, då pappa gaf solstrålen i "Stormen och solketnet" hennes namn. Det gjorde ju pappa.

Jag frågte tante om man får byta ut sidenresen mot
tyg, men hon visste ej säkert. Hon trodde att man
kunde få det i någon bod som säljer siden för fabriks-
priser, vi skola höra af andra. — Voj, voj, hvad den
den saken med Snellmans är resligt för oss, de ha ej ännu
svarat på våra sednaste vänliga bref, ehuru de
fingo dem ett par dagar förr än vi fingo vårt sednaste.
Eva har suttit och gråtit och skrifat, det kostar så på
hennes, och på mig också mer än jag kan säga.
— Anna och barnen, som äro goa, det är väl roligt för
er att få behålla dem litet längre, ehuru ledsamt förb.
Och Malu fattin, som är sjuk, helsa henne mycket,
och helsa Tina äfven och säg att vi äro högt nyfika
på hoo det är hon vill skrifa. — Eva har väl be-
rättat det mesta af vigt som händt oss, och skulle det
ej vara så bråttom nu så skulle jag visst fylla ett
ark till med bara småprat, men nu hinna jag ej öfver.
Mamma lilla, vi skola läsa engelska med tante, hon
är så intresserad af det och kan så bra att det bli riktigt
roligt. Helsa och säg tante Alie att vi skola bjuda till
att ej glömma vår engelska. — Tante och farbror bedja
helsa, och vi helsa naturligtvis till alla, alla kära genom
de allra, alla käraste af våra jordiska vänner.

